

JP den Tex - 'La jeune fille au chewing gum'

JP den Tex is een zwerver, een 'Emotional Nomad' in het muzikale landschap tussen Americana en Europese muziek als het Franse Chanson.

JP (Jan-Piet) maakte in de vroege 70-er jaren, deel uit van de Tortilla, een groep die we nu een alt.country band zouden noemen. Jan Donkers schreef in het toenmalige Aloha over hun veel geprezen en helaas enige album 'Little Heroes' *...een uitstekende plaat, die ik iedereen kan aanraden zonder de restrictieve clause in te voegen dat het Nederlands product betreft.*

In de 80-er jaren nam den Tex een vijftal solo albums op waarvan 'A Quiet Street In Paris' het paradepaardje is. Van lyrische observaties (veelal in de derde persoon) evolueerden zijn songs zich tot beeldende korte verhalen, waarin hij zélf de hoofdrol ging vertolken en die daarnaast -in tekst en muziek- steeds meer een Europese dimensie kregen. Aanvang 90-er jaren onderbrak JP den Tex zijn solo activiteiten voor deelname in de groep 'Les Gueux' (CD 'After Hours' – 1992). In 1998 en 2000 verschenen weer twee solo albums, 'Emotional Nomads' en 'Hotel Yankee Tango'. *Painstakingly honest, that's how I'd like to be* schreef JP in een begeleidend dichtbundeltje. De liedjes waren inderdaad zo eerlijk en open dat zij voor filmmaker Jindra Markus aanleiding zouden vormen een film te maken over JP en zijn muzikale kameraden... Maar daarover meer in 2005. Nu is er eerst 'La Jeune Fille Au Chewing Gum', het nieuwe album van **JP den Tex**.

Op 'La Jeune Fille Au Chewing Gum' laat JP zich inspireren door zijn Franse slag. Ooit groeide hij op in het kleine dorpje Sleeuwijk, aan de grazige noordkant van Brabant... Daar waar de oude Route Napoleon, de beklinkerde straatweg die zich ooit van Parijs naar Amsterdam slingerde, even halt moest maken voor de brede, onverbiddelijke Merwede rivier. Er was daar toen, in de late vijftiger jaren, nog geen brug. En dus moest al het verkeer op ranke veerboten worden geladen om vervolgens schuin naar Gorinchem over te steken...

Dat laden en lossen bij de pont was natuurlijk een geweldig spektakel voor een jochie van vijf, dat de polsslagen van het grote leven door zijn kleine plattelandsdorpje voelde stromen. Als het even kon was de kleine Jan-Piet dan ook bij de rivier te vinden. Hij zag de besnorde, nonchalante Franse vrachtwagenchauffeur, de stinkende Gitane los uit de bek hangend, door de handige veerlieden naar zijn plek geloodst worden. En hij zag de opgetogen Amerikaanse toerist die de reis van zijn leven maakte, in zijn blauwzwarte Buick Convertible De Luxe, die de man speciaal voor dit doel met een oceaanstomer had laten overkomen...

Voor het jochie van vijf waren die twee culturen, de nonchalante, artistieke Franse en de onverslaanbaar strakke, want *moderne* Amerikaanse, de twee elementen waaruit zijn latere landschap zou moeten bestaan. Ooit zou hij natuurlijk zélf veerman worden (en geen brandweerman) en dan alleen maar Franse en Amerikaanse auto's vervoeren!

Een droom die in zekere zin is uitgekomen. Want het joch van toen (en de muzikale veerman van nu) houden nog steeds nauwlettend de uitwisseling van Franse en Amerikaanse waarden in het oog... Soms zijn de Fransen iets te arrogant, dan moeten ze wachten op de volgende boot, soms zijn de Amerikanen iets te preuts en moralistisch en wacht hen hetzelfde lot. 'La Jeune Fille Au Chewing Gum' is een muzikaal droomland waarin beide culturen geheel vervlochten lijken te zijn.

Doelend op de samenwerking met Jac Bico omschrijft den Tex 'La Jeune Fille Au Chewing Gum' niet als een echt solo album, maar eerder als een artistiek *duet*. Een muzikale dialoog tussen de singer/songwriter JP den Tex en de muzikant/producer Jac Bico (o.a. bekend van Powderblue, en in een eerder stadium Tambourine). Laatstgenoemde produceerde namelijk niet alleen dit album, hij vormt tevens JP's begeleidingsband en is daarom in zijn eentje verantwoordelijk voor de prachtig onverwachte, Morricone-achtige gitaarlijnen, de tinkelende mandolines en de duistere bluesy wolkenluchten. (Powderblue's Marjolein van der Klauw verzorgt achtergrond zang op 2 tracks.)

De unieke samenwerking tussen beide mannen ontstond heel natuurlijk uit de voorbereidingsfase van den Tex' vorige CD (Hotel Yankee Tango) waarvan Jac Bico óók de producer was. De opnames van die bewuste CD begonnen met een aantal door JP en Jac vervaardigde demo's waarop 'Bico' alle 'overige instrumenten' voor het gemak even zélf inspeelde. Schetsmatig, maar o zo precies qua sfeertekening! Sommige demo's, vooral van de rustige, intieme stukken, waren zo briljant dat het den Tex achteraf speet dat deze uiterst creatieve werkwijze altijd tot het demostadium beperkt zou moeten blijven. Zo rijpte langzaam het eigenwijze, pseudo-primitieve concept van het meisje-met-de-kauwgum, 'La Jeune Fille Au Chewing Gum' waarvan het resultaat nu in de winkel ligt.

www.jp-den-tex.com - www.corazong.com